

Üçüncü Boyut 7

– Lütuf VELİ · 10 Haziran 2011

Mezarlığa yaklaştığında kalabalık daha netleşmişti sanki.Kürşat olanları gördüklerini anlamaya çalışırken merakı da oldukça artmıştı. Kalabalık abisinin diktiği dut ağacının altında yoğunlaşmış dahası bir taraftan anlamadığı bir şeyler mırıldanıyor bir yandan mezarları kazıyorlardı...İlk anda bunları mezarlık yağmacıları sandı da korktu önce ...çekinerek yaklaştığında bunların tanıdığı kişiler olduğunu hissetti...Ağır ağır kalabalığa yaklaştığında bunların hepsinin ölmüş olan tanıdıkları olduğunu gördü bir kez daha şaşırdı olanlara...

Sıra sıra dizilmişler bir yandan zikir yapıyorlar bir yandan da toprağı kazıyorlardı.Her eğilip kalkmalarında sanki bir dağ oluşuyordu önlerinde ...Ne kadar süre onları izlemişti bilmiyordu ama ihtiyar ,belki de bu ölüler arasında tanımadığı tek kişinin seslenmesiyle tüm ölüler ve Kürşat ona bakmış bir sessizlik olmuştu içleri çığsiten. Herkes duayı ve yaptıkları işi bırakmış Kürşat"a ve o ihtiyara bakıyordu.Bu adamı tanıyamamıştı.Adam kendisine yaklaştıkça korkusu kaybolmuş içinde bir sıcaklık hissetmişti Kürşat.İhtiyar konuşmaya devam ediyordu.

-Ey ahali,gerçek alemin sahipleri.Bırakın işi gücü,bakın torunum gelmiş bize torunum derken kucacağını açmıştı Kürşat"a...Torunum diye sahip çıkan bu adam yoksa şu yıkık dökük mezarda yatan dedesi Karaveli miydi...Babasıyla her gelişte mezarının etrafını düzenler yıkık taşlarını yerlerine koyarlardı dahası duasını da edip giderlerdi. Hemen yanında tanıdık gelen bir ihtiyar kadın vardı.Kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Kadın,
-Oğlum,torunum diye inlemişti sanki ,bu Fatmalı"ydı...Ninesi Fatmalı .Babasının kaybetti dediği ninesi Fatmalı.

Biraz daha aileden ayrıışık duran ,yaşlı bir kadın vardı bir köşede sessizce duran...O da anneannesi Emine Karıydı...Yörük ağzıyla konuşan ,kelimeleri uzatarak konuşan...Oğlanları bakmamış da kızı annem ölünceye kadar bakmıştı...Ölüsünü bile alma zahmetine katlanmamıştı oğlanları...O da garip gibi kızının aile mezarlığına gömülmüştü.

Hemen yakınlarında Amcası,amca çocukları amcasının karısı...Gülümsüyorlardı Kürşata.Amcaoğlu Azmi koşarken taşa takılıp düştü eli yüzü kan olmuştu...Mendilini çıkardı kürşat yaraları sarmak için...Çocuklukları beraber geçmişti kaç kez sırlarını paylaşmışlar kaç kez birlikte ağlamış gülmüşlerdi...Onun öldüğü günde dün gibi canlandı gözlerinde Kürşatın.

Azminin gözü yaşlıydı Kürşatın gözlerine bakarken,

-Neden amcaoğlu neden uğramazsın sormazsın bizleri...derken adeta inliyordu zavallı...Bir yandan da hesap soruyor gibiydi.

Herkes ordaydı,geçmişte şöyle ya da böyle ilişkisi olan akaraba hısım ...ama biri yoktu ,belki de Kürşatı mezarlığa yönlendiren sevgili abisi...bir süre gözleri onu aradı.

Dedesi Karaveli anlamış ya da hissetmişti Kürşat"ın duygularını...yanına yaklaştı ve,
-Görürüm ki torunum bizden mutlu olmazsın.Gözlerin onu arar adistim olan abin Veliyi...Torunum Veliyi...

-Hııı...diyebildi Kürşat .Bunca olmaz karşısında şaşkın şaşkın bakınırken etrafına olanlara...